

שינוי הרב שמעון שפיצער שליט"א
מדר ובעתון אמונה ובטחון - שינוי - רכ"ז

מתוך קונטרס 'הבינוני' המלא

הבינוני

ואחיה

חיים של אמונה ובטחון

שיעורי הרב שמעון שפיצער שליט"א | פרשת משפטים תשפ"ד

רחמנא ליבא בעי

עשה פעולה קטנה מצד עצמה, אך כיון שעשאה בכל לבו, הקב"ה מחשיבה לעבודה גדולה, עד כדי כך שאמרו במדרש רבה על הפסוק (שה"ש ב, ד) **ודגלו עלי אהבה**, שהוא מלשון דילוגו עלי אהבה, כלומר, שאף העם הארץ המתפלל ואומר שירות ותשבחות בדילוגים, מאחר שזה נובע מלב נקי, ועושה כל מה שהוא יכול לפי השגותיו לעבוד את ה', הקב"ה משתעשע בדיבוריו ועושה מהם כתר". וישנם על כך מעשיות בלי סוף, כפי שהיה מעשה אצל הבעש"ט הק' זיע"א שפעם בעת תפילת נעילה של יום הכיפורים היו קטרוגים גדולים, והיה שם גער אחד שלא ידע להתפלל, ואמר את הא"ב וביקש מהקב"ה שיעשה מהם צירופים, וזה מה שביטל את הקטרוגים. למה? כי לבו השתוקק לה' בכל כוחו.

עוד הביא בספר "שיר המעלות לשלמה" מה שסיפר הרה"ק רבי שלמה מבאבוב (הראשון) זיע"א: פעם אחת הלך חכם אחד בשדה ומצא אגם מים וראה כי איש אחד מדלג על פני האגם מצד לצד, וכל פעם שהוא מדלג מצד אחד לשני, הוא צועק 'טמא' בכל כוחו.

שאל אותו החכם לפרש התנהגותו. ענה האיש: איש פשוט אנכי ובווערת בי השתוקקות גדולה לעבוד את השי"ת, להללו ולשבחו על כל הטובות שהוא עושה עמדי, אך לדאבוני לא למדתי כלום מעודי ואינני מכיר בלשון

וה' יראה ללבב

ידוע מה דאיתא בחז"ל (סנהדרין קו, ב) **הקב"ה ליבא בעי דכתיב** (שמואל א' ט"ז ז) **וה' יראה ללבב**. הקב"ה בוחן מהו מחשבתו וכוונתו של האדם בין בעת שהוא עוסק בתורה ובמצוות ובין בעת שהוא עוסק במילי דעלמא. והוא שאמרו חז"ל (משנה מנחות קי, א): "אחד המרבה ואחד הממעט ובלבד שיכוון לבו לשמים". יש מי שמביא קרבן בהמה ויש מי שמביא קרבן מנחה, אך הקב"ה רוצה לראות מה בלב האדם, אם מביא את מנחתו בלב שבור וכנוע, קרבנו עולה לריח ניחוח יותר מקרבנו של השני, והחשבון פשוט ביותר, כי הקב"ה אינו צריך מאתנו כלום, כמו שאמר דוד המלך בתהלים (מזמור ג, ט-י): **"לא אקח מביתך פר ממכלאותיך עתודים, כי לי כל חיתו יער בהמות בהררי אלף"**, ואם כן כשהאדם נותן להקב"ה איזה דבר, אין זה נחשב לכלום, אך כשהוא נותן לו את לבו אשר שם הקליפה נדבקת, או את מוחו אשר שם נטושה המלחמה כאשר היצר מפתהו לחשוב מחשבות של כוחי ועוצם ידי, זה נחשב שהוא נותן לו משהו, כי כשהוא נלחם עם מחשבותיו וחושב מחשבות של אמונה, הרי הוא גורם שתשרה שכונה בתחתונים.

ודילוגו עלי אהבה

והנה יסוד זה נכון לשני הצדדים, דהיינו, בין כשאדם

א ראה גם 'ספר חסידים' סימן יח.

הבהרה: היות שקריאת מאמר זה דורש יישוב הדעת ורוחב לב, אי לכך אין כמעט שום תועלת לקראו למקוטעין במהלך התפילה וכדו', וד"ל.

גליון זה נתרם ע"י ידידינו
ר' ראובן זעליג בן שפרינצה אסנה חיה שיחי'
וזו' חוה גיטל בת אסתר פרל תחי'
ליזכותם ולהצלחתם
ולזכות ישראל צבי בן חוה גיטל להצלחה בתורה ויר"ש ולזיווג הגון בקרוב
יזכו לכל הברכות האמורות בתורה, לשפע ברכה והצלחה, ולרוב נחת מכל יוצ"ח
ללמוד וללמד לשמור ולעשות ולקיים את הנלמד בשיעורים מתוך מנוחת הנפש והרחבת הדעת

גליון זה נתרם ע"י ידידינו
ר' מרדכי בן פערל שיחי'
להודאה לה' על כל הטוב
ובבקשה על העתיד

כח זה של מסירות נפש, והרי כל יהודי ירש את הכוח הזה, ומסכים למסור את הכל ובלבד שיתקדש שמו של הקב"ה בעולם.

ולענינו, מבואר כאן שאצל הצדיקים היה מושג שעשו רצון ה' הגם שעל פי חשבון פשוט של תורה, לא היה הדבר ראוי, לא חשבו על עצמם כלל באותו זמן. כי כעת נדרש שיתפרסם שמו של הקב"ה. וכאמור, איננו מדברים עכשיו לענין מעשה, שהרי אנו עדיין רחוקים מזה באלפי מדרגות, אבל אנו רואים מזה כאותו יסוד שרחמנא ליבא בעי.

מאכיל לאביו פסיוני וירש גיהנום

וכן הוא גם לצד השני, כשאדם עושה פעולה גדולה, אך לבו בל עמו, לא די שאינו מתעלה על-ידי המצוה, אלא לפעמים אף מתרחק על ידה, וכדאיתא **במסכת קידושין** (לא, ב): "יש מאכיל לאביו פסיוני (עוף חשוב, מין שליו שיש במדבר - תוספות) וטורדו מן העולם". וכתבו **התוספות**: "פירוש, שנענש עליו, שמראה לו צר עין על סעודתו". ועוד הביאו **מירושלמי** (ריש פאה), שם כתוב: "מעשה באחד שהיה מאכיל אביו תרנגולים פטומים. פעם אחת אמר לו אביו: בני! אלו מנין לך? אמר לו: זקן! זקן! אכול ושתוק, שהכלבים אוכלים ושותקים. נמצא מאכיל את אביו פטומות וירש גיהנום". הנה כלפי חוץ נראה שהחסרון הוא רק זה שמראה לו פנים זועפות, אבל בוודאי זה יותר עמוק, כי בו ברגע שהלב אינו רוצה לכבד ואינו עוסק במצוה, ורק הידיים פועלות, נמצא שעשה היפך מה שצריך לעשות.

וכן איתא שם **בגמרא**: "ויש מטחינו בריחים ומביאו לחיי העולם הבא", והביאו **התוספות מהירושלמי**: "כיצד מטחינו בריחיים וירש גן עדן? מעשה באחד שהיה טוחן בריחיים. שלח המלך להביא טוחנים בריחיים לעבודת המלך וביקשו להביא את אביו. אמר לאביו: אבא! שב כאן וטחון ואני אלך לעבודת המלך, שאם אגיע לבזיון - אתבזה אני ולא אתה, ואם לידי מלקות - אלקה אני ולא אתה. הרי מטחינו בריחיים וירש גן עדן". אף זה טעמא דמילתא כי הגם שמטחינו בריחיים, **בלבו הוא מכבדו ורוצה לעשות מה שנכון לעשות ולעבוד את ה', ולכן הוא יורש גן עדן.**

כמו"כ ידועים **מאמרי חז"ל** בענין הלומד תורה שלא לשמה, שמוסיף בלבו גאווה והתכבדות בקלון אחרים ולהרחיקו מה'. זהו הכלל, כשהלב עקום, האדם מתרחק ללא שום קשר לפעולות שהוא עושה, אם מצוות הן אם לאו, ולדאבון לב, רואים זאת בחוש.

הכל הולך אחר כוונת הלב

ויסוד כל זה הוא מה שכתוב בפרשה זו: "וידבר אלוקים את כל הדברים האלה לאמור, אנכי ה' אלוקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים", והביא ה'**מאור ושמש'** מהזוהר **הקדוש** שתרי"ג המצוות הן כולן עצות להגיע אל אנכי ה'

הקודש, רק מילה אחת אני זוכר והיא המילה 'טמא', לכן אני מדלג על האגם ואומר בכל כוחי את המילה היחידה שאני מכיר בלשון הקודש, ובכך אני עובד את בוראי. נצטער החכם על שהלה עובד את בוראו במילה כזו, התיישב עם האיש ולימד אותו המילה 'טהור'. האיש חזר על המילה החדשה פעמים רבות וקיבל על עצמו שבפעם הבאה יעבוד את בוראו עם מילה זו.

כעבור שעות אחדות, כששוב נתעוררה בו התשוקה לעבוד את בוראו, ביקש לומר את המילה החדשה שלימדו החכם, אך זו פרחה לו מראשו. ביקש לומר את המילה הישנה, אך גם היא נשכחה ממנו מרוב בלבול. לגודל צערו נשאר האיש לעמוד על עמדו ופרץ בבכי עז, ובאותה שעה נעשה רעש גדול בשמים וגזרו אומר שהחכם יחזור למקום זה, ושוב ילמד את האיש לומר את המילה 'טמא' שהיה מורגל בה מימים ימימה, כי עבודתו התמימה של האיש היתה רצויה בשמים עד למאוד, והזהירו אותו שאם לא יחזור ללמדו מילה זו, יהיו חיי בסכנה. החכם חזר ולימדו את המילה 'טמא', והאיש הוסיף לעבוד את בוראו במילה זו.

הנה כיסוד האמור הוא, **שהתכלית עבודה באנו לעולם, מתקיימת בעיקר על-ידי הלב, והכל תלוי בהכרתו את ה' ובביטולו אליו.** כוונת הלב חשובה בהרבה מהפעולות שעל ידי כלי המעשה.

גדולה עבירה לשמה

מדרגה נוספת יש בזה שאפילו אם אדם עושה דבר שאינו כהוגן, אם עושה זאת ככוונה נכונה, הקב"ה יכול לקבלו, ועל כך אמרו (גזיר כג, ב) גדולה עבירה לשמה. אמנם כן, פשוט וברור שאנו איננו יכולים לקיים בעצמנו גדולה עבירה לשמה, וסיבת הדבר, כי מי זה שיכול לומר שלבו נקי לגמרי לשמים? וכן יש לזה סיבות נוספות, אבל היסוד הוא שלפעמים הקב"ה מקבל את פעולת האדם למרות שזה מעשה עבירה, מאחר שהתכוון לעשות בה נחת רוח לשמים.

בספר **חמדה גנוזה** הביא מכתב שכתב ה'**דברי חיים'** **מצאנז** זיע"א לאחד הרבנים בענין עבודת ה', ושם הוא כותב שמפני כך אין מוזכר בתורה שאברהם אבינו הפיל את עצמו לכבשן האש באור כשדים, כי אברהם אבינו לא היה רשאי אז למסור את עצמו להריגה באותו מצב שהיה משום שלא היה שם עבודה זרה ממש, כך שאיננו יכולים ללמוד מזה, וכל מה שכתוב בתורה אינו אלא כדי ללמוד ממנו, ומה שאי אפשר ללמוד ממנו, אינו כתוב בתורה. ואם תשאל אם כן מדוע מסר אברהם את עצמו להריגה? התשובה היא שמוכן היה לאבד הן את העוה"ז שלו והן את העוה"ב שלו, העיקר לפרסם את שמו של הקב"ה. הוא ממשיך שם במכתבו: אם כן מדוע תעלה בדעתך שאין בך

אלוקיך, וכך פירש הפסוק בשם הרבי ר' אלימלך זיע"א: וידבר אלוקים את כל הדברים האלה, דהיינו את כל תרי"ג המצוות, לאמור אנכי ה' אלוקיך.

נמצא שכל מצוה יכולה לקרב את האדם אל ה', אבל אם אין כוונתו להתקרב אל ה', אלא לבו עסוק בענין אחר לגמרי, והוא מחפש כבוד, כסף או תאוה, הרי שבמקום להתקרב אל ה', הוא מתרחק ממנו. אכן אין זה חידוש גדול, שהרי זה מה שהוא עושה כעת, וכי מפני שהלבוש הוא דבר שבקדושה, ומחזיק ספר בידו ומפלפל בלימוד, ישתנה הדבר?! סוף כל סוף לבו עסוק בקנאה תאוה וכבוד המוציאין את האדם מן העולם.

וכיון שמדובר במציאות פשוטה, אפשר לראות זאת בחוש. אין צריך להיות בעל רוח הקודש ע"מ לראות שכאשר האדם נוהג ישר, הוא הולך ומתקרב על-ידי התורה והמצוות, וכשבלבו עקום, אזי כל מה שהוא עושה, נעשה באופן מעוקם ומעוות. אכן זה שנמצא בתוך הבור, אינו קולט למה הוא מתרחק, ואינו מבין מדוע תמיד הוא מתחיל לנהל את שולחן השבת ביד רמה ולפתע מוצא את עצמו מסתכסך עם כל המשפחה, או מדוע כל פעם שהוא מקיים מצוה, במקום להרגיש מרום ודבוק בה', הוא נכשל בדברים אסורים, אבל לנו זה פלא גדול, כי אנו יודעים שזה תלוי בלבו, לאן לבו דחף אותו. **אם לבו דחפו להתקרב אל ה', וזה מה שחיפש, הוא באמת מתקרב אל ה', ואם לאו - אינו מתקרב, אלא מתרחק.**

הרואה יסורים באים עליו

ונוסיף על זה בטרם נעבור מן ההקדמה אל גוף השיעור, בענין מאמר חז"ל (ברכות ה, א) "הרואה יסורים באים עליו, יפשפש במעשיו". ורבים שואלים: איך יוכל האדם לדעת על מה באו לו היסורים? בשלמא אם הוא מוצא דבר שהוא לקוי בו שדומה ליסורים שבאו לו, כי אז הוא יכול לתלותם במדה כנגד מדה, וכמו שכתב רש"י על פשפש ולא מצא: "לא מצא עבירה בידו שבשבילה ראוי יסורין אלו לבוא", ופירש ה'פרי מגדים' בחיבורו ראש יוסף שכוונתו לומר שתחילה לכל צריך האדם לראות אם יש בידו עבירה שאפשר שהיסורים באים בעבורם מדין מדה כנגד מדה. אבל מה יעשה אם לא מצא איזה דבר לתלות בו את היסורים מדין מדה כנגד מדה, אולי זה באמת מחמת טמטום הלב, מה עליו לעשות?

ובכן, הכלל הוא שכל העבירות מרחיקות את האדם מה', ולכן אם האדם רוצה לפשפש במעשיו אע"פ שאינו מצליח להבין מה הלבוש שגרם לו, יבדוק את עצמו תחילה לראות אם הוא רחוק מה', והרי הוא יכול להרגיש שהוא רחוק, ובדרך כלל, יוכל למצוא מהר מאוד מדוע הוא רחוק, אם כי לא יוכל לדעת בוודאות האם זה סיבה לריחוקו, או תוצאה מריחוקו. עכ"פ הוא מתחרט על עצם זה שהוא

רחוק מה', על זה שמעניין אותו רק הצלחתו האישית, ועל זה שכאשר עומד בפני צומת דרכים, הוא בוחר תמיד את הדרך הקלה במקום את הדרך הנכונה, ובכל אופן, הוא אומר: זה ברור לי שאני רחוק, ומה בדיוק גרם לי, את זה כבר אראה בהמשך. אולי אם אעשה איזו מצוה, יואר לי ואוכל לדעת. אבל מה שברור ברור, ואם כן, קודם כל אחזור בתשובה על שאני רחוק מה'.

מעשיך יקרבוך ומעשיך ירחקוך

וכעת ניכנס לגוף השיעור, אל ענין ההשתדלות והפרנסה. כשהאדם עוסק במהלכים בפרנסה, כלומר, שיש לו מהלך מסויים איך להגדיל את מכירתיו, איך לפרסם את העסק שלו, או איך לקבל יותר כסף על עבודתו. הוא חושב מה ניתן לעשות ע"מ להרחיב את מקורות הכנסתו. אולי יוסיף כמה שעות עבודה בלילה, אולי יעשה איזו השקעה, וכן הלאה. הנה בדרך כלל הוא בעצמו אינו יודע האם המהלך נכון או לא, ואם באמת יגדלו הכנסותיו. ואכן, מהלכים רבים אינם 'שחור לבן' ואי אפשר לומר לאדם: "תעשה או לא תעשה". מדוע? כי רחמנא ליבא בעי.

ונבאר: ראשית, צריך האדם לבדוק האם המהלך אינו מביאו לעבור על מצות לא תעשה או לבטל מצות עשה. וזהו בוודאי שחור לבן, ואם רואה בוודאות שזה עלול להפריע לו מתורה ותפילה, ברור הדבר שהוא צריך לדחות את זה על הסף, כי זה ירחיק אותו מה'. אבל גם אחרי שמתברר לו שאין זה סותר שום מצוה ממצוות התורה, הוא צריך לאמוד האם מהלך זה ירחיקו בלבו מה'. וכל אחד יכול לאמוד זאת. ולמה? כי בדרך כלל יש כבר בזה לכל אחד נסיון מהעבר. הוא כבר עשה פעם דבר הדומה לזה והרגיש מה זה ריחוק מה'. התפילות לא היו כפי שהיו עד כה, כי הוא היה כל-כך טרוד ולחוץ באותו ענין, שולחן השבת לא היה כפי שהיה, סגנון דיבורו לא היה כפי שהיה, וכן הלאה. האדם יכול לבחון את עצמו - כשאני עושה דבר פלוני, האם זה מקרב אותי לה' או מרחיק אותי ממנו? כל אחד כשיתבונן בעבר, יוכל לשפוט בעצמו. ובד"כ דבר זה שונה מאיש לאיש, ולכל אחד כללים אחרים.

העבר יניח לו

ניקח לדוגמא מי שהציעו לו לעסוק במעשה חסד מסויים. בתחילה ניסה להשתמש, אבל לאט לאט הוא נמשך פנימה כמו בעל כרחו, והנה בשעה שעסק בו, חשב לעצמו: "לא נעים לי, אבל הרי צריך לעשות בשביל אחרים. כך חונכתי שצריך למסור את הנפש בשביל הזולת". זה באמת שאב ממנו הרבה כוחות נפש, אבל כעת לאחר מעשה כשמסתכל לאחור, הוא רואה שהתפילות היו אז בדרגה אחרת לגמרי. באותו זמן הוא לא שם לב, אבל במבט לאחור, הוא רואה שהזדכך אז, דווקא מפני שלא

היה לו נוח, והרוויח קרבת ה'.

ויש גם להיפך, כשרוצה לעסוק באיזה ענין, אבל כשהוא מתבונן בקורות העבר, הוא רואה שכבר קרה לו פעמיים ושלוש שעסק בדבר הזה והתרחק מה'. הוא לא השתוקק אז לקדושה, הוא נכשל בלשון הרע ושמירת עינים, ועד שחזר לסדר יומו, לקח לו זמן רב. הוא מבין שבחשבונו הכללי, הדבר הזה רק הרחיקו מה', וכיון שכן הוא יודע כעת שהוא צריך לקחת צעד לאחור.

הן ודאי שעדיין לא נפתרו לאדם כל הספיקות, שהרי כבר אמרו צדיקים שאדם צריך להיות מוכן להיכנס לטיט ורפש עד צווארו עבור יהודי אחר², אבל אם האדם אמיתי עם עצמו ועובד עם עצמו, הוא יכול לבחון כל דבר על פי העבר, האם זה מקרבו אל ה' או מרחיקו ממנו.

הכלל הוא שרחמנא ליבא בעי, וזה מה שקובע אם מותר לך לעשותו או לא, האם זה יביא לך שפע או לא. וזוהי באמת הסיבה שאין הוראות ברורות בשולחן ערוך במה מותר לו לאדם לעסוק ובמה אסור לו לעסוק, כי הדבר משתנה מאיש לאיש. זה תלוי היכן אתה עומד, היכן ראשך נמצא.

סוחר וטוב לו – סוחר ורע לו

יש שאדם אומר שהוא רוצה להישאר בספסל הלימודים, וכששואלים אותו מה הוא עושה לפרנסתו, הוא משיב שהוא סוחר. במה אתה סוחר? - קצת בתיווך, קצת בשדכנות... הנה הוא צריך להיות אמיתי עם עצמו ולראות האם המהלך שבחר לפרנסתו אינו מרחיקו מה'.

אכן בוודאי יתכן דבר כזה שהאדם עוסק בתורה בישוב הדעת ובשלוות הנפש בלי טלפונים ובלי התעסקות מרובה עם הפרנסה. למה? כי הקב"ה עוזר לו ומכניס לו מדי פעם סכום גדול על-ידי תיווך וכדומה. וכך הוא עולה ומתעלה, ואף תפילותיו משתנות לטובה, כי הוא יודע היטב שבהכנסה מן הסוג הזה זקוקים בכל עת לסייעתא דשמיא מרובה והוא מרגיש תלוי לגמרי בריבוננו של עולם.

אבל אנו יודעים היטב שיש גם את הצד ההפוך, שבו הלימוד אינו לימוד, והמסחר אינו מסחר, ואף התפילה אינה תפילה. הוא לא מתפלל, למה? כי הוא נשאר ער עד מאוחר בלילה, מה לעשות, הרי הוא עושה את העסקים עם אנשים בחו"ל. אתה צריך להבין אותו, השעות של לפנות בוקר, הן השעות שבהן עיקר עבודתו. או יותר חמור מזה: בבוקר לפני התפילה הוא עסוק עד השעה אחת עשרה, כי הוא גר בחו"ל והוא מדבר עם בני ארץ ישראל ואלה הן השעות שבהן עיקר עבודתו. והוא הולך להתפלל רק אחרי שהוא מסיים את כל עיסוקיו.

ב ראה 'שמע שלמה' בהר.

הוא עושה את זה רק מפני שאין לו ברירה. ולמעשה, הדברים האלה מרחיקים אותו מה' יותר ויותר, וזה לא משנה אם הם מותרים או אסורים. דווקא בדוגמא האחרונה, ההתנהגות אינה נכונה אף לפי ההלכה, אבל גם כשהתנהגות נכונה על פי הלכה, עליך להבין את המציאות. תסתכל במראה לראות היכן ראשך, היכן לבך. אפשר לשים לב לכך, זה לא כל-כך קשה. היכן אתה משקיע את כוחות הנפש שלך?

משקיעים את כוחות הנפש במקום הנכון

מי שמשקיע את כוחות הנפש בתחבולות ותכסיסים ובשכנוע אנשים בדברים של הבל, הוא רחוק מה', ולא משנה מה הוא עושה. לעומת זאת, מי שמשקיע את כוחות הנפש בדברים נכונים באופן של נתינה ושל ישוב העולם, הרי הוא קרוב אל ה'. והאדם יודע בעצמו היכן כוחות נפשו מושקעים, ברגע של אמת, הוא יודע היטב האם הוא משקיע את כוחות הנפש בדברים נכונים וישרים, דהיינו בצורה של נתינה ועזרה לזולת ולא בצורה של קבלת הנאה ותענוג.

כל אחד ואחד עוסק מדי יום במשך כמה שעות בדברים של עוה"ז. אפילו מי שיושב ולומד, הרי יש לו את עניני הבית ואת הדברים שהוא צריך לסדר. וכשהוא עוסק באלה, ניתן לעסוק בהם בשני אופנים. האופן האחד הוא כזה שאינם מפריעים לו להתפלל אח"כ. להיפך, הוא מתפלל אח"כ מנחה בהתלהבות. אם לדוגמא התקשרו אליו מהתלמוד תורה שיש בעיות עם הבן שלו, ואח"כ התלוננו בבית על כך וכך. בקיצור, רשימה ארוכה של דברים שיש לו לסדר, אך כשהוא טיפל בהם, הוא השקיע את כוחות הנפש במקום הנכון. ואמר כך: הקב"ה הרי שלח לי את כל אלה, א"כ נקרא להם בשמם: 'סורים', כי זה לא היה חייב להיות, ואם כן עלי לפשפש במעשיי, וכפי שכתב בנועם אלימלך (סוף פרשת בשלח) על הפסוק (דברים כה, יט) והיה בהניח ה' אלוקיך לך מכל אויביך מסביב בארץ אשר ה' אלוקיך נותן לך נחלה לרשתה, שאויבי האדם הם עוונותיו. הם אלה שרודפים אחריו ומפריעים לו, ורק בהניח ה' אלוקיך לך מכל אויביך מסביב, היינו כשתחזור בתשובה, הם יפסיקו לרדוף אותך, ואדרבא, העוה"ז יתאים את עצמו אליך.

איך משלמים חשבון חשמל?

כשהאדם משקיע את כוחות הנפש במקומות הנכונים, הוא מתקרב אל ה', ולהיפך כשהוא משקיע אותם במקומות שאינם נכונים - הוא מתרחק ממנו. הנה אם הגיע לו חשבון חשמל עם סכום שגוי והוא מתקשר לחברה לברר על כך. לאחר המתנה של שלושת רבעי שעה על הקו, הוא מציג את טענתו, וכשהם מנסים להפריך אותה, הוא מחזיר

אתה צריך להתפלל מנחה. אתה יודע מה? תחשוב שאתה צריך להתפלל נעילה, נעילה של פעם בשנה. אכן כן, אפשר להגיע אחרי שיחת טלפון כזאת לנעילה של פעם בשנה. אתה יודע **כמה קרוב אפשר להרגיש אז אם זוכרים את השי"ת?**! זה אפשרי, אבל זה תלוי היכן יהיה הלב שלך **בשעת מעשה. בזה זה תלוי.**

דוגמא נוספת, כשיש לאדם סכסוך או חוסר הבנה עם שותפו לעסק, - "אני צריך לתת לו? או לא?". ועל זה כבר דיברנו כמה פעמים שבמקרה כזה כדאי לקחת אדם שלישי שיתווך ביניהם. למה? כדי שלבך יישאר נקי. מותר לך להציג את הגירסה שלך ולהתווכח עם שותפך, אבל אם אתה מנהל את זה בעצמך ואין מי שעומד בתווך, **אתה מאבד את לבך, שזה גורם לאבד את השי"ת, ואז אין לך סייעתא דשמיא, ועבירה גוררת עבירה.**

כשיש לך מגשר/בורר, אתה ניצל מזה. אתה אומר לו: זו הגרסה שלי בסיפור... קשה לי מדי לדבר עם פלוני, אני יודע שאם אדבר אתו, אכעס מבפנים (אם לא מבחוץ)... ולכן לך תדבר אתו, ותראה מה אפשר להציל. אתה אדם חכם, תעשה מה שאתה יכול... אין צורך לגלות לי את כל הפרטים. אל תבוא לומר לי פלוני פתח עליך את הפה ואמר כך וכך... איני מעוניין לשמוע לשון הרע רכילות, ואפילו דברים שאינם לשון הרע ורכילות, איני רוצה לשמוע את כל הפרטים... אין לי כוחות נפש לבזבז על כל ההבלים... למה אני צריך לדעת את כל המשא ומתן? אם יש איזה דבר קשה, תביא אותנו אלי ואראה מה לעשות, אבל מעבר לזה, אל תגלה לי כלום...

העושה כן, במקום לשמור על כספו או על זמנו, הוא **שומר על נפשו**, כי הוא מבין שאם הנפש נמצאת שם, היא לא יכולה להיות כאן. **כשהנפש שקועה בדברי העוה"ז, אין היא יכולה לשקוע בדברי תורה.** אכן כשאדם לא מבין זאת, הוא לא מבין מדוע אינו מצליח בלימודו ומדוע אינו מצליח להתפלל כדבעי. הוא לא קולט שזה קשור למה שקרה קודם לכן, הוא משקיע את כוחות הנפש בדברים אחרים כי "צריך לעסוק בהשתדלות".

נמצאת אומר שהכלל 'רחמנא ליבא בעי', צריך ללוות את האדם כדי לפתור לו את ספיקותיו. **כל פעם שמסתפק האם לעשות את מה שנראה לו לנכון לעשות או לא, יחשוב מה יהיה עם לבו,** וכדי להגיע אל המסקנא, יחזור אל ההיסטוריה שלו ויבדוק האם דבר כזה מטיב עמו ומקרבו אל ה', או להיפך.

קדושת המחשבה

כעת נתקדם צעד נוסף. ידוע שגוף האדם כלול מהרבה מאוד חלקים השונים זה מזה ברגישותם וברוחניותם, ומי מהחלקים שיותר רוחני, מביא לאדם תענוג יותר גדול לפי

מלחמה שיערה - "גנבים אתם! רמאים! תמיד אתם עושים אותו דבר". בסופו של דבר, כשהוא מסיים את הסיפור, הוא מוצא את עצמו גוי גמור. זה התחיל בכך שכאשר קיבל את החשבון הוא **לא זכר שהקב"ה שלח לו אותו.** הוא לא זכר שהטעות נעשתה **על-ידי אויבו שנוצר על-ידי עוונותיו,** אלא מיד אמר: "אראה להם, אלמד אותם לקח אחת ולתמיד". הוא כבר עשה שתי טעויות, אחת כשלא הבין מי שלח לו את החשבון, והשניה כשהחליט לטפל בזה בצורה שגויה. ואח"כ כשהמתין על הטלפון, חזר שוב על אותן טעויות. "משוגעים! אין לזה שום הגיון. ממתנינים וממתנינים... כל פעם אותו דבר". **לבו הלך והתרחק מה',** קילומטרים רבים נסע והתרחק ממנו. הוא לא הסתפק במלחמתו עם הפקיד, אלא שלח לקרוא את המנהל וצעק עליו: "דעו לכם שאפרסם אתכם בראש כל חוצות ויהיו לכם נזקים כבדים, עוד תשמעו ממני...". **כמה הוא יצטרך לעסוק בתשובה על מנת להסיר את הטמטום הלב שנעשה לו במשך שעה זו?**

ישאל השואל: וכי אין זו השתדלות נכונה?! הלא זה השבת אבידה. הם עשו טעויות וכי אין ראוי שאבקש מהם שיחזירו לי את הכסף?! אני צריך לתת להם לגנוב ממני?! הנה על זה אנו אומרים, וצריכים להתרגל לזה, **שכאשר עוסקים בטרדות החיים, הדבר תלוי בלב.** או שהוא נעשה גוי, או שהוא נעשה מלאך. אכן הדרך השניה לטפל בחשבון החשמל היא כזה: **הוא מבין שהקב"ה שלח לו סימן מן השמים.** "אולי העסקתי את עצמי בהבלים, ולכן הגיע לי טרדה חדשה, כי מי שמבזבז את זמנו, הקב"ה אומר לו: אם אינך צריך את הזמן, אעסיק אותך בדברים אחרים", וכך הוא חוזר בתשובה על זה. **ואז כשהוא מתקשר, הוא אומר: "אני עושה את מה שמוטל עלי לעשות, והתוצאה לא כל-כך משנה,** כי הכסף יכול לבוא מכאן ויכול לבוא ממקום אחר". ואם צריך להמתין, הוא מעמיד את הטלפון, ובינתיים עד שיענו, הוא מעיין באיזה ספר או מהרהר בתשובה. וכשעונים, הוא אומר מה שיש לו לומר ותו לא. הוא אומר לעצמו כך: "מה, שאני אשקיע כאן את נפשי?! לא!!! עד כאן!!! שאני אכעס?! שאבייש את עצמי בשביל שטויות?! לא אתן לעצמי ליפול לתוך הבור".

ונשמרתם מאוד לנפשותיכם

זה מה שקובע, זה ואין בלתו. אין דבר נוסף שקובע. וכן הוא הדבר כשבעל עסק שומע מהעובד שלו שלקוח שקונה אצלו כל שנה בסכומים גדולים מתכוון לעזוב אותו, כי מצא מישהו אחר במחיר יותר זול. העובד אומר לו: "אתה רוצה לטפל בזה? אמרתי שכדאי לך שתדע מזה, אולי תוכל להתקשר אליו ולהגיע אתו לאיזשהו הסכם". שוב שואל האדם: "האם עלי לרדוף אחר הלקוח? או לוותר עליו? מה אני צריך לעשות?". ובכן, תתרגל ליסוד ה"ל. קח בחשבון שאחרי שתדבר עם הלקוח בטלפון,

בעינינו אלא במוחו. מוחו אומר לו: "אני מחפש תענוג, אני מחפש חיות. מה אתך? אתה ישן! תקום ותעשה משהו להביא לי תענוג", ואז הוא אומר לו: "לך לשם, משם תוכל להביא לי תענוג בשפע".

המח עומד באמצע ושני מיני כפירה מקיפים אותו מימינו ומשמאלו. **צד אחד של כפירה הוא הרגשת כוחי ועוצם ידי** - "אני יכול להסתדר בכוחות עצמי, אני הולך לעשות כך וכך, אני הולך לקחת הנאה", וכל כיוצא בזה. וה**צד השני של כפירה הוא** - "זה מקרה, זה קרה לבד", אשר בגללו הוא נופל לייאוש - "מה אני יכול לעשות? הרי אין לי שליטה על זה!". הוא שוכח שהקב"ה הוא כל יכול ומשגיח על כל פרט ופרט.

עכ"פ הקליפה שעוטפת את המוח, נלחמת במחשבות הנכונות של האדם, וכיון שהמוח שליט על הלב, היא נלחמת גם עם ההרגשים הנכונים, ובגלל כן האדם מפרש דברים באופן מעוות ומדבר באופן מוטעה ושקרי, ובזה היצר הרע תופס אותו ברשתו.

אמת יש רק אחת

אכן עבודת האדם היא להדוף את אותן מחשבות שמקורן בקליפה, ואחת מהדרכים להדוף אותן, היא על-ידי שיבין שאינו יכול לבטוח בה, אם אין לו מחשבות בהירות בנוגע למה שהוא עושה. הוא חייב לדעת בדיוק נמרץ מה לחשוב בכל דבר שהוא עושה. אם אין הדבר ברור לו עד הסוף, קשה לו להחזיק באותן מחשבות, כי כל רגע תתחלפנה לו המחשבות.

ידוע מה שאומרים ששקרים ישנם הרבה, אמת יש רק אחת. כששואלים את האדם: "מדוע הגעת באיחור?" ואינו רוצה לומר את האמת, יש לו תשובות אין מספר שהוא יכול לענות, והכל תלוי מי השואל ואיזו תשובה תוציא אותו כמה שיותר מהר מהסבך. לאחד הוא אומר: "התעוררתי באיחור", לשני הוא אומר: "הייתי אצל הרופא", וכן הלאה. אבל אם הוא רוצה לומר את האמת, יש לו תשובה אחת ויחידה בלבד שאותה ישיב לכל שואל.

שקרים יש הרבה

ובכן, כדי שתהיה לו לאדם לב נכון בשעה שהוא עושה איזה דבר, הוא חייב לדעת את המחשבות הנכונות בבהירות נפלאה ולחזור עליהן שוב ושוב. אם לא יידע, למשל, את התשובה לשאלה מדוע הוא עוסק במלאכתו, יום אחד יאמר: "כי אני רוצה לעשות כסף", ולמחרתו יאמר: "כי אני אוהב לעסוק במלאכה זו", וביום השלישי יאמר לעצמו: "מה, אני לא רוצה בכלל לעבוד. אני רוצה לשבת בכולל וללמוד, אך פלוני הכריח אותי לעשות במלאכה". כך יענה לעצמו כל יום תשובה אחרת ונמצא משקר בעצמו, והכל מפני שאינו יודע את האמת, וכשהאדם משקר בעצמו, אינו

רוחניו. לדוגמא, העקב של הרגל בהיות מגושם מאוד ועטוף בעור עב וקשה, אינו מביא לאדם שום תענוג. מנגד, החלקים הרגישים שבהן קיימת הקדושה הנפלאה ביותר, הם ככל שנשמרים יותר בקדושה, יש בכוחם להביא לאדם יותר תענוג. אזני האדם יותר רגישות מהאצבעות ולכן הן מביאות לו יותר תענוג מהן, העיניים יותר רגישות מהאזניים, ולכן העיניים מביאות לו יותר תענוג. עיני האדם קדושות מאוד, וכיון שהן קדושות, יש להן יותר שייכות לתענוג. זוהי המציאות. כשהאדם יתבונן, יראה שהחלקים שבגופו המביאים לו תענוג, הם החלקים הרגישים ביותר שיש בהם הרבה מאוד קדושה.

ולכן יש סביב החלקים האלה קליפות שמבקשות לגזול את התענוג. בנוגע לעקיבו, אין לו לאדם מלחמות רבות; בנוגע לאצבעותיו, אין לו כל-כך הרבה מלחמות. אך בנוגע לעיניו ולפיו יש לו מלחמות רבות. למה? כי הקליפות מבקשות לגזול ממנו את קדושתו, וכפי שפירש ה'תפארת שלמה': "איה הקדשה? - היא בעיניים". ובכן, הגוף נמשך לקחת תענוג, אך לא מדברים שבקדושה, אלא ממילי דעלמא, או יותר חמור, מדברים אסורים.

והנה כידוע נקודת התענוג שבאדם היא המחשבה, אלא שלעיניים יש צינור המחובר אל המוח. והסיבה היא, כי המחשבה היא החלק הקדוש והעדין ביותר שבגוף. היא אפילו לא נתפסת בגשם. ניתן לראות את המוח, לא את המחשבה. מחשבה היא מציאות שהאדם חי איתה כל היום, אבל היא רוחנית. היא הדבר הרוחני ביותר שקיים באדם, ולכן היא מביאה לו כל-כך הרבה תענוג, וכל התענוגים הקיימים בעולם, בנויים על המחשבה.

מלחמת האדם במוחו

ובהיות שהמחשבה היא החלק הרוחני ביותר, לכן יש סביבה קליפה קשה ביותר. יש סביבה לוחמים קשים ועיקשים עד מאוד המבקשים להשחיל בכל עת מחשבות עקומות. וצריך להבין שהמלחמה מתנהלת במח, לא בעיניים. אומרים לו לאדם: "תסתכל בספר תורה, תסתכל בפני צדיק. תשתמש בעיניך, אבל תיזהר שלא ינקו מדברים בלתי טהורים, כי אם מדברים טהורים וקדושים". אכן כשהאדם שולט קצת על מחשבתו וחושב עוד מחשבה נכונה ועוד מחשבה נכונה ועוד אחת, הוא מתחיל לקבל תענוג מהמחשבות הנכונות ודוחה ממנו את כוחות הטומאה, ואז הוא זוכה לברכה ולכל הטוב. אך כל נעלה בדעתנו שאין המלחמה קיימת במח. אדרבא! המלחמה קיימת רק שם.

האדם חושב שהמלחמה קיימת בעיניים, כי הוא צריך להילחם לעצום את עיניו, אבל אם יתבונן קצת, יראה שהרצון להסתכל מגיע רק מפני שמוחו אומר לו שאם רק יחטוף מבט, יערב לו מכאן ואילך. הא לך שאין המלחמה

יכול להיות בוטח בה'.

כותב שם בלשונו: "ומזה יובן טעות האנשים העוסקים בהשתדלות שאינה על דרך התורה בנדנדוד גזל והונאה ובשאר דברים האסורים, ואם תשאל לו על מה עושה ככה, גם הוא יודה אשר לא טוב עושה, רק תשובתו כי הוא מוכרח בזה מחמת חסרון וכובד הפרנסה".

אכן, את זה עונה האדם כשהוא כבר במצב טוב ומוכן לומר את האמת, אבל חוץ מזה יש לו עוד שש עשרה תשובות שכל פעם הוא שולף אחרת.

וממשיך ה'בית הלוי': "ובאמת תשובה גנובה היא, כי רק מחמת שעוסק בענינים אלו, בגלל כן אין לו פרנסה אחרת, ואם לא היה עוסק בזה, היה הקב"ה מזמין לו פרנסה כשרה (ועכשיו אין הקב"ה יכול ליתן לו, כי לבו אינו במקום הנכון), וזהו כוונת הכתוב (ירמיה ב, יג) כי שתים רעות עשו עמי, אותי עזבו מקור מים חיים, לחצוב להם בורות בורות נשברים אשר לא יכילו המים". הוא מביא שם עוד פסוקים המדברים מענין זה, וכותב: "בפסוק נאמר (שם פסוק יט) תייסרך רעתך, בא לשלול שלא תאמר כי היסורים גורמים רעתך, רק רעתך גורמת היסורים".

אכן כן, כשהאדם רחוק מה', ממילא באים לו יסורים, וכפי שדיברנו לעיל. הנה האדם מקבל שיחת טלפון, הוא חתם ערבות, והלה אינו פורע את חובו. "צרה חדשה נפלה עלי!?!". הוא לא בטוח אם שמע נכון או לא. "מתי? מתי זה היה? - ידעתי שאסור לחתום לו... הוא הלחיץ אותי... עמדתי שם בפניה והוא הגיע עם השטר ולא יכולתי להתחמק ממנו..."

הנה כי כן, הוא לא רוצה לחשוב נכון. המחשבה הנכונה היא שזה נקרא יסורים, או אויבים. תסתכל בנועם אלימלך ותראה שזה נקרא אויבים. מהיכן הגיעו האויבים האלה? מעוונות. תעזוב את פלוני! זה נקרא יסורים, ויסורים באים מעוונות. עכשיו צריך להתקרב אל ה', ולצעוד בדרך הנכונה. במקום לחשוב שהיסורים גורמים לך לחטוא, תבין שהחטאים גורמים לך להתייסר.

מזמינים לאדם פרנסה לפי מעשיו

ומסיים שם ה'בית הלוי': "וכמו שנתבאר, לא מניעת הפרנסה גורמת את הפסלנות, אלא הפסלנות גורמת שלא ישיג את פרנסתו אלא באופן מאוס כזה". כשלב האדם עקום והוא חושב עקום, הקב"ה מזמין לו דברים עקומים. הן כך אמרו חכמים (ריש סוטה): "אין מזווגין לו לאדם אשה אלא לפי מעשיו". הוי אומר: הוא מופיע כל יום בבית הכנסת כשהוא לבוש כפי שהוא לבוש, ומכניס את הסובבים לספק ברכת בורא מיני בשמים... והוא עצמו יש לדון האם יברך בברכות השחר 'שלא עשני אשה' או 'שעשני כרצונו'. מישהו ביקש ממנו להופיע כך בבית הכנסת? הוא עשה את זה אך ורק מבחירתו. ועכשיו כשהשדכן מציע לו מה שמציע לו, הוא

וכך זה בכל דבר שהאדם עושה. שואלים אותו: "למה ענית לפלוני כפי שענית לו?". והוא משיב: "מה השאלה? הרי כך כתוב - עם עיקש תתפתל. עשיתי מה שהייתי צריך לעשות". למחרת הוא אומר: "צריך ללכת עם האמת. ובכן, אמרתי לו את האמת בפרצוף. שאסתובב סחור סחור? אמרתי לו את האמת, שיידע". ובהזדמנות אחרת הוא משיב: "תשמע, היית עייף, לא חשבת, לא שלטתי בעצמי, וענית לי כפי שענית לי, וכי מלאך אני?".

אם ראית גנב ותירוץ עמו

כשהאדם חי בחוסר בהירות, הוא מתנהג כך גם בענין הפרנסה. יום אחד הוא מניח את כספו על קרן הצבי ומפסיד אותו. שואלים אותו: "למה עשית כך?" הוא עומה: "כי חשבתי שארוויח מזה". "על סמך מה חשבת שתרוויח מזה?". "כי אמרו שיש שישים אחוזי סיכוי להרוויח". "אבל האם לקחת בחשבון שיתכן גם שתפסיד את הקרן? אפילו לשיטתך שהיו שישים אחוזי סיכוי (מה שבדרך כלל אינו נכון), מה עם ארבעים האחוזים האחרים?". "לא! שאלתי את הרבי שלי". הנה הוא כבר החליף את תשובתו. כי הוא נשאר עם הלשון בחוץ, ואצה לו הדרך אל התשובה האחרת כדי להציל את כבודו. הוא לא רוצה לחשוב עכשיו שזה תלוי באיזו מדרגה האדם נמצא בשעה שהוא שואל את רבו, וכן במה בדיוק הוא שואל ומתי הוא שואל וכיצד הוא שואל. הוא מדלג מתשובה לתשובה, וכיון שכן, אינו יכול להיות בעל בטחון.

רואים זאת על כל צעד ושעל. הנה השאלה שחוזרת על עצמה בלי סוף: בביטוח לאומי אומרים שאם יש לילד כך וכך אחוזי נכות, אפשר לקבל עבורו סכום מסויים מדי חודש בחדשו. "נו! יש לבנך כך וכך אחוזי נכות?". "אה! המצב הוא כזה... לא, לא, תשמע... זה תלוי... כן, אבל שאלתי רב ואמר לי שמותר לעשות את זה". "נו! אם כן למה אתה שואל?". "כי אני רוצה לדעת אם זה ראוי מצד מדת הבטחון". "ובכן, אתה יכול לומר לי היכן הלב שלך?". "אני יגיד לך, אני רוצה לדעת אם בשמים תהיה עלי תביעה, כי רצו לתת לי כסף וזרקתי את זה. אני חושש מתביעה כזו".

תשובותיו החמקמקות מעידות עליו כאלף עדים שאינו רוצה לעצור ולהתבונן במה שהוא חושב ומרגיש. הוא לא רוצה ללכת אל האמת. הוא רוצה להתעלם ממנה. הוא לא רוצה להסתכל בצורה בהירה על הדבר.

תשובתם הגנובה של הטועים

ה'בית הלוי' זצ"ל במאמר הבטחון, אומר בין השאר שדבר רגיל הוא שתוך כדי יאמר האדם: "תשמע! הרי אין לי ברירה אחרת... אינני גומר את החודש, ואם לא אקח את הכסף, אפשר שאת הרגל ואצטרך לחזור על הפתחים". הוא

ובשעה שאתה עוסק בטרדותיך וענייניך, אך **בחירתך היא היכן להניח את לבך, אם תיגש לזה באופן הנכון, תתקרב אל ה'.**

מבחן שלאחר מעשה

שני אנשים הולכים לבקש סליחה מחבריהם. יש מי שמבקש סליחה רק מפני שהגיע למסקנא שזה שווה לו מבחינה פוליטית. הוא מחליט מראש מה יאמר לו, וזה מה שהוא אומר ושב על עקבותיו. ויש מי שהולך לבקש סליחה מחבירו כי הרחרר בתשובה, והחליט שהוא צריך לכפר. הוא אומר לעצמו: "שפלוני יאמר מה שרוצה, אני צריך לעשות את שלי". הוא מתקשר לפלוני ואומר: "רצוני להתנצל. לא דיברתי אליך יפה. לא הייתי צריך לדבר כך. אני מרגיש שעשיתי לך עוול". הגה אף כאן המבחן יהיה לאחר מכן, איך יהיה אז הקשר שלו עם הקב"ה, איך תהיה תפילתו?

סוף דבר: **תחילה צריך האדם להבין כי רחמנא ליבא בעי, ואז יבין שעליו להביא את עצמו לידי בהירות** - שיהיה לו ברור מה הוא חושב כשהוא עוסק במה שהוא עוסק. ואל הבהירות יוכל להגיע **כשיסתכל על העבר שלו ויראה מה קירב אותו אל ה' ומה הרחיק אותו**, וכן כשיתבונן היטב בלבו. יכתוב על הדף מה הוא מרגיש, ומדוע הוא באמת רוצה לעשות כך וכך? מה באמת דוחף אותו לעשות זאת? **כשיהיה אמיתי עם עצמו, יהיה לו יותר קל לדעת אם הדבר מקרב או מרחיק אותו, אם הוא מביאו לידי דביקות או לידי ניתוק, אם זה קבלת התורה או ההיפך מזה, ואז יראה שהרבה מן הספיקות הוא יכול לפתור בעצמו**. אמנם בתחילה צריך שימוש ודיבוק חברים בדומה להרבה עניינים בתורה, אבל עם תפילה וחיפוש האמת ועם הרהורי תשובה, יראה שבהרבה מן הדברים העומדים לפניו, הוא יכול להשיב לבדו האם נכון לו לעשותו או לא, וכל זה, רק על סמך הרגשת הלב, אם זה מקרבו או מרחקו.

(נמסר ביום שלישי פרשת יתרו כ' שבט תשפ"ד)

כועס עליו - "כאלו הצעות אתה מביא לי?!". והשדכן אינו מבין - "אני מביא לך?! אתה הזמנת! הצגת את עצמך כאדם כזה". זהו משל להסביר שכך הקב"ה ממציא לו לאדם זיווג לפי מעשיו. ובכן, פרנסת האדם דומה לזיווג, כמו שאמרו **חז"ל** ששניהם קשין כקריעת ים סוף, וכפי שמזווגין לו לאדם אשה לפי מעשיו, כך מזמינים לו פרנסה לפי מעשיו.

האדם אומר: "אני חושב שזה סימן שאני צריך לגנוב". מה אתה רואה כסימן? "עצם זה שהציעו לי לשקר קצת ולקבל קצבה מהביטוח הלאומי, סימן הוא מן השמים שאני צריך לעשות את זה ולהתפרנס בכבוד". שמע נא **ידידי! קח את הלב ואת המח ותכניס אותם בקרבת אלוקים ובביטול**. תאמר לעצמך: "אני רוצה רק את הקב"ה וכל הבליל העולם הזה אינם כדאיים לי בשביל להפסיד מעט מקרבת האלוקים. אם יש דבר שמביא אותי לידי ריחוק, אינני חפץ בו".

מקנא ברחוקים מה'

לפעמים שומעים אחד שמפאר את מעשיו של פלוני - "פלוני משופשף, אה? הוא לוקח כסף שלוש פעמים. הוא לוקח כסף מנדיבים, ואז הוא מוכר במחירים מפולפלים, ואח"כ הוא אומר שעדיין חסר לו... בקיצור, יש לו דירה כאן ודירה שם... הוא עושה את זה טוב". שומעים אותו מדבר מקנאה, ומבינים שהוא גם היה רוצה לעשות כמוהו. הוא כאילו אומר: "גם אני הייתי רוצה לעשות עוולות ולזכות לריחוק מהקב"ה, העיקר שתהינה לי כמה דירות". זה נעשה יותר מעניין כשהדירות הן ב'מקומות הקדושים'... ואז נדמה לו כאילו הוא מתקרב אל הקב"ה באמצעות עוולותיו, כשבפועל הוא רק הולך ומתרחק.

שום דבר לא יעזור לך, לא רב ולא שום הוראת היתר. אם הלב שלך הולך עכשיו לכיוון ההפוך, זה לא מעלה ומוריד אם יש לך היתר או לא. היכן הלב שלך? מה אתה מחפש? אם אתה מחפש דברים עקומים - תקבל דברים עקומים; **אם אתה מחפש דברים ישרים - תקבל דברים ישרים.**

הודעה משמחת

בשעה טובה ומוצלחת ניתן להשיג דיסק-און-קי (USB) מלא וגדוש עם 200 שיעורים בשער הבטחון שנמסרו ע"י הרב שמעון שניצער שליט"א במסגרת מזור אמונה ובטחון מוקדים לרכישה:

טלפון - 052-761-2069
טלפון - 052-768-3249
טלפון - 052-760-4121
טלפון - 052-761-3239

בית שמש:
אשדוד:
חיפה:
קרית גת:

ירושלים: חנות ספרים וואלדמן קרית בעלזא
בני ברק: חנות ספרים סאטמאר
בני ברק: חנות 'מול איצקוביץ'

קול הבינני

ארה"ב 718.686.8300
ארץ ישראל 072.257.7726
בלגיה 03.300.0223
בריטניה 0204.586.2115

לקבלת הקונטרס 'הבינני' המלא וכן לקבלת השיעורים המלאים במייל שלחו מייל למערכת 'הבינני'
info@machonhavineini.com

לקבלת טעימה יומית במייל וכן גיליון זה מדי שבוע

שלחו מייל לכתובת
Teimaminahor@gmail.com

קו 'ענמו וראו'

מסר יומי קצר משיעורי הרב שמעון שניצער שליט"א
02.302.4389
או ב'קול הבינני' שלווחה 1 > 0